

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. H. V.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Škopkem, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 59, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. OAM-131/ZA-ZA11-HA06-2025, jímž žalovaný vyslovil, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí odporuje § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Podle žalobce žalovaný též neúplně zjistil skutkový stav, jakož i nesprávně právně posoudil zjištěný skutkový stav, přičemž napadené rozhodnutí žalobce označil za nepřezkoumatelné. Dále poukázal na to, že při pohovoru vypověděl, že má obavy z věřitelů, od kterých si půjčil peníze v srpnu 2019 (k předmětné půjčce nemá žádnou smlouvu ani doklady) a lhůta splatnosti končí v listopadu 2026. Uvedenou zápůjčkou žalobce financoval vycestování do Rumunska a uhrazení předchozí půjčky od osoby, která není členem jeho rodiny. Doplnil také, že pokud půjčku neuhradí v řádném termínu, hrozí mu dvojnásobné úroky.
3. Následně žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí nebylo přezkoumatelným způsobem uvedeno, k jakým skutkovým zjištěním a závěrům na základě provedení důkazu Informací MZV ČR ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva, žalovaný dospěl. Zmínil také, že v daném řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že existují i důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, jelikož má obavy z věřitelů. Žalovaným pak dle žalobce nebyl v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dostatečně zjištěn skutkový stav týkající jeho obav z věřitelů, neboť se žalovaný tímto tvrzením blíže nezabýval. Žalovaný si tedy dle žalobce neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen i § 50 odst. 2 a 3 správního řádu.
4. Dle tvrzení žalobce pak v jeho případě nebyl správně aplikován § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, protože byť žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl ekonomické důvody, současně z jeho pohovoru vyplynuly skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu ze strany věřitelů. V řešené věci jsou tak dle žalobce dány důvodné obavy, že pokud bude vrácen do země původu, bude mu hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy a současně žalobce nemůže využít ochrany státu, jehož je občanem. Dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je přitom za vážnou újmu považováno i nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, kterého se žalobce obává ze strany věřitelů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž dle žalovaného neplyne, že by státní orgány ve Vietnamu byly schopny zabránit nebezpečí, které žalobci hrozí ze strany jeho věřitelů. K tomu žalobce doplnil, že je z veřejně dostupných zdrojů patrné, že jsou úvěry od nelicencovaných subjektů ve Vietnamu široce dostupné, smlouvy nejsou uzavírány písemně, spotřebitelé nejsou seznamováni s jejich právy a povinnostmi, přičemž se jedná se o rozšířený problém. Vietnamské úřady se sice snaží lichvu aktivně stíhat, ale pro nedostatek důkazů to není možné. Dlužníci a jejich rodiny jsou často vystaveni vydírání a pronásledování.
5. Závěrem žalobce uvedl, že se měl žalovaný ve věci zabývat také tím, zda u něj byly dány důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, čemuž nebránil ani § 16 odst. 4 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě úvodem konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim i relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel též z dostatečně zjištěného stavu věci, přičemž má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. K tomu žalovaný zdůraznil, že bylo v průběhu daného správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce byly pouze ekonomické důvody, neboť chce

v České republice pracovat a vydělat finanční prostředky, aby mohl splácet dluh ve Vietnamu. Žalobce přitom v rámci správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl žalobce ve vlasti vystaven jednání vykazujícímu znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Žalovaný poté popsal, že žalobce má obavy z věřitelů v tom smyslu, že pokud půjčku nesplatí, hrozí mu dvojnásobné úroky, nemá však obavy o svůj život ve smyslu vyhrožování či hrozící vážné újmy. Pokud by však tyto obavy žalobce měl, správní orgán uvádí, že se v případě obavy o život či vyhrožování ze strany věřitelů se žalobce může obrátit na policii či jiné bezpečnostní orgány země původu.

7. Podle žalovaného v řešené věci rovněž nevyplývalo nic, co by žalobci v případě, že by měl o podání předmětné žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zadržením. Žalobce tedy podal svou žádost o mezinárodní ochranu ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti je reálná, a pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám žalobce by, aniž by mu v tom cokoli bránilo, tento krok neučinil. Současně vyplynulo, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí, což v protokolu sám žalobce potvrdil. Žalovaný proto napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Z uvedených důvodů tak navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 31. 1. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 13. 2. 2025 poskytl údaje potřebné k této žádosti (za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka). Konkrétně sdělil, že se narodil dne X v obci X (Vietnam), je vietnamské státní příslušnosti, bez vyznání a konkrétního politického přesvědčení a nebyl ani členem žádné politické strany či hnutí. Žalobce dále uvedl, že je svobodný a bezdětný. Z Vietnamu vycestoval letecky v září 2019 do Rumunska, kde byl dva roky. Z Rumunska pak přijel dne 20. 10. 2021 kamionem do České republiky. Cestovní doklad nemá, neboť jej odevzdal v Rumunsku v roce 2021 „zprostředkovateli“. Dříve disponoval rumunským vízem, které bylo platné do roku 2021. V jiném státu mu vízum či povolení k pobytu nebylo uděleno. O mezinárodní ochranu dříve nikde nepožádal. Zmínil také, že je zdravý, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nikdy nebyl trestně stíhán. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že má ve Vietnamu dluhy. V České republice by chtěl zůstat a pracovat, aby mohl dluhy splatit.

12. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 2. 2025 žalobce nejprve uvedl (za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka), že má ve Vietnamu dluhy, a proto by chtěl v České republice pracovat, aby tyto dluhy mohl splatit. Toto tvrzení současně označil za jediný důvod, proč požádal o mezinárodní ochranu. Sdělil též, že ve Vietnamu bydlel v obci X, kde stále žije jeho matka a dvě sestry, které jsou dle žalobce v pořádku, ale mají ekonomické potíže. Je s nimi v kontaktu jedenkrát za týden. V České republice ani na území jiných států EU nemá žádné příbuzné. Dále žalobce uvedl, že ve Vietnamu podnikal v realitách, ale zkrachoval, přičemž tak chtěl v zahraničí najít lepší práci. Přes zprostředkovatele měl poté domluvenou práci v Rumunsku v nějakém podniku. Měl pobírat mzdu 700 dolarů, ale fakticky dostával jen 600 dolarů. V zemi původu dle svého tvrzení žalobce nebyl nikdy trestně stíhán ani odsouzen a s bezpečnostními orgány, policií a soudy neměl žádné problémy. V Rumunsku měl žalobce nízký příjem – pouze na živobytí a nestabilní práci, proto dluhy z Vietnamu neplatil. Zmínil také, že kdyby měl legální pobyt na území, tak by za práci mohl získat více peněz. Na území České republiky pobýval několik let nelegálně, protože nevěděl, že má o azyl požádat. Ve vlasti má strach z věřitelů, od kterých si vzal „černou půjčku“ bez dokladů, kterou má vrátit „asi“ v listopadu 2026. Peníze si přitom měl žalobce půjčit na konci roku 2019, k čemuž upřesnil, že to bylo v srpnu 2019, a to na cestu do Rumunska a splacení dřívějšího dluhu. Žalobce poté konstatoval, že pokud by dluh nesplatil, pak mu hrozí dvojnásobné úroky. Popsal, že je jeho věřitelem „muž jménem T., který není z rodiny a je z jiného okresu“. O možnosti požádat o azyl se žalobce dověděl od známého. Závěrem pohovoru žalobce požádal, aby mohl na území České republiky pracovat; s živobytím mu zatím pomůže jeho známý.
13. Ve spisové dokumentaci je založena též odpověď dublinského střediska ze dne 6. 3. 2025 vypovídající o tom, že žalobce měl rumunské vízum platné od 19. 9. 2019 do 17. 12. 2019 a cestovní doklad platný do 30. 9. 2021, jakož i opis z evidence rejstříků trestů fyzických osob ze dne 18. 3. 2025, z něhož se nepodávají žádné informace o odsouzení žalobce. Ve správním spisu jsou také založeny Informace MZV ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva; a Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024, Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi.
14. Žalobce byl poté vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci daného řízení o udělení mezinárodní ochrany (doručeno dne 27. 3. 2025), avšak se k tomuto úkonu nedostavil, resp. tohoto práva nevyužil.
15. Dne 7. 5. 2024 tak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 21. 5. 2025.
16. Soud se ve věci nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že v napadeném rozhodnutí nebylo přezkoumatelným způsobem uvedeno, k jakým skutkovým zjištěním a závěrům na základě provedení důkazu Informací MZV ČR ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva, žalovaný dospěl.
17. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56). Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. (...) Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).“* (srov. také rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7).
19. Případným je připomenout i závěr plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že *„není nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“* Obdobně lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, dle kterého správní orgány *„[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
20. V souvislosti s předmětnou námitkou soud dále poznamenává, že napadené rozhodnutí je zásadně nutno vnímat komplexně, resp. řádně reflektovat jeho úplný obsah, a nikoliv bez dalšího selektovat či vytrhávat z kontextu jednotlivé skutečnosti v něm uvedené a tyto následně vykládat izolovaně a nepřiléhavě.
21. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s obsahem správního spisu je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově žádosti

o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byly toliko ekonomické důvody a legalizace jeho pobytu na území. Současně žalovaný uvedl, že při posouzení předmětné žádosti vycházel stran politické a bezpečnostní situace, jakož i stavu dodržování lidských práv, ve Vietnamu mimo jiné z Informace MZV ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva. Z tohoto dokumentu (obsaženého ve správním spisu) se přitom podávají informace týkající se také tzv. „úvěrů načerno“, jejich řešení vietnamskými státními orgány a relevantní právní úpravy o možnosti bránit se lichvářským praktikám. Popsáno zde bylo rovněž to, že jsou ve Vietnamu trestně stíhány případy lichvy, přičemž oběti této trestné činnosti nejsou za uzavření takového úvěru postihovány. V napadeném rozhodnutí poté žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu dotčeného řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit pod vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, a stejně tak nesdělil, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti nebo mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení (popř. trestání) a ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Žalovaný tak na základě zjištění učiněných z výpovědi samotného žalobce a informací o zemi jeho původu založených ve spisové dokumentaci ve věci uzavřel, že žalobci nehrozí, že by byl vystaven pronásledování dle azylového zákona. Shledal tedy naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a tudíž jej vyhodnotil přezkoumatelným.

22. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalovaného o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce tudíž polemizoval s konkrétními závěry žalovaného ve věci, což samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
23. K povšechné námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud předně připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 Azs 128/2024-58, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 195/2024-36, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39). V kontextu žalobcem učiněné výpovědi ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí za zcela dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu, přičemž zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti soud poukazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„řízení o udělení azylu je specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s nadepsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem zabýval veškerými relevantními skutečnostmi, které jej v řešeném případě vedly k postupu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. K tomu soud dodává, že pokud žalobce ve správním řízení seznatelně uvedl pouze ekonomické důvody (konkrétně získání finančních prostředků na úhradu dluhu ve Vietnamu), pro které odešel ze země původu, bez toho, aniž by dále zmínil jakékoliv relevantní potíže, lze konstatovat, že požadavkům výše uvedené judikatury stran zjišťování skutkového stavu žalovaný dostál (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2025, č. j. 22 Azs 84/2025-32). Zdůraznil-li přitom žalobce v podané žalobě, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho strachem z věřitelů, pak žalobce zjevně účelově pominul své navazující tvrzení o tom, že nezaplatí-li věřitelům dluh, „hrozí mu dvojnásobné úroky“. Také z této části žalobcovy výpovědi, kterou žalobce v žalobní argumentaci zcela vymlčel, tudíž najisto plynuly toliko ekonomické důvody pro podání předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro které odešel ze země svého státního občanství.

24. Nutno též připomenout, že se ze správního spisu jasně podává fakt, že žalobce, ač byl k seznámení s podklady pro rozhodnutí řádně předvolán, tohoto práva nevyužil – nedostavil se k tomuto seznámení. Za daného stavu tak soud pokládá žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu značně účelovým a nepřipadným.
25. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Z odst. 4 téhož ustanovení se současně podává, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
26. V návaznosti na shora popsané pak soud konstatuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze ekonomické důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany (resp. odchodu ze země původu) bez dalšího považovat za relevantní z hlediska důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15). Mají-li tedy ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další rozhodné okolnosti; např. musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň musí být skutečně výsledkem jeho pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, a ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).
27. Jak již bylo dříve v podrobnostech popsáno, žalobce v daném správním řízení toliko uvedl, že chce v České republice pracovat, aby mohl splatit dluh u věřitele ve Vietnamu, což výslovně označil za jediný důvod pro podání předmětné žádosti o mezinárodní ochranu. Jednalo se tak o jediný tvrzený problém žalobce. Zmínil-li přitom žalobce strach z věřitele, pro případ nesplacení dluhu, a to až k přímé otázce žalovaného stran jeho dohody s věřitelem, žalobce k tomu uvedl pouze to, že mu hrozí dvojnásobné úroky. Z těchto okolností je tedy dle soudu naprosto zřejmé, že žalovaný ve věci postupoval logicky a správně, posoudil-li důvody tvrzené žalobcem jako ryze ekonomické a jeho žádost o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

28. Pokud žalobce až v podané žalobě zcela obecným způsobem naznačil strach z věřitele ve smyslu azylově relevantních důvodů – tj. v důsledku nespecifikovaného skutečného nebezpečí vážné újmy s tím, že nemůže využít ochrany státu, aniž by toto tvrzení jakkoliv ozřejmil, nelze mu v této části žalobní argumentace přisvědčit. V průběhu správního řízení totiž žalobce nijak netvrdil, že by mu jeho věřitel vyhrožoval jednáním, jež by mohlo představovat pronásledování nebo mu způsobit vážnou újmu, a v odpovědi na přímou otázku, jaké má s dluhem a věřitelem případné problémy (při nesplacení dluhu), odpověděl, že mu „*hrozí dvojnásobné úroky*“. Žalobce zároveň vypověděl, že v zemi původu neměl žádné jiné problémy (ani se státními orgány).
29. Nutno přitom poukázat na fakt, že dle obsahu protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný před provedením pohovoru žalobce poučil, že má ke své žádosti uvádět úplné a pravdivé informace. Žalobce k tomu potvrdil, že danému poučení porozuměl a nevyžadoval bližší vysvětlení, což lze dovodit i z jeho odpovědi na otázky, které mu byly při pohovoru položeny srozumitelným způsobem. Žalovaný poté neměl s ohledem na žalobcova zcela jasná tvrzení důvod z vlastní iniciativy zjišťovat jakékoliv další skutečnosti, nad rámec informací vztahujících se přímo k jeho výpovědi, jak se tyto podávají už z obsahu správního spisu.
30. Podle hodnocení soudu tak žalobce ve správním řízení ani nenaznačil jakoukoliv azylově relevantní obavu z jednání svého věřitele (např. vyhrožování či pronásledování žalobce). Lze tedy uzavřít, že uvedl-li žalobce pouze ekonomické důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, byly tím splněny zákonné předpoklady pro její zamítnutí jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Azs 326/2024-31).
31. Žalobce až v podané žalobě povšechně zmínil také to, že mu státní orgány v zemi původu nebudou schopny či ochotny zajistit potřebnou ochranu před jeho věřitelem. K tomu rovněž zcela obecně popsal, že jsou úvěry od nelicencovaných subjektů ve Vietnamu rozšířeným problémem, který se snaží vietnamské úřady řešit (aktivně stíhat), avšak pro nedostatek důkazů to dle žalobce není možné. Z toho žalobce dovozoval možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zdejší soud nicméně s odkazem na již shora uvedené skutečnosti i v tomto směru poznamenává, že se z obsahu správního spisu nijak nepodává, že by se sám žalobce na vietnamské státní orgány s žádostí o řešení jím popisované situace skutečně obrátil a že by mu případně potřebná ochrana byla státními orgány odmítnuta.
32. Soud tedy uvádí, že se ve věci zjevně jednalo o tvrzené nebezpečí vážné újmy ze strany nestátního původce – tj. soukromé osoby. Judikatura Nejvyššího správního soudu stran hrozící újmy od soukromých osob (zde věřitele žalobce) jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany je přitom ustálena na tom, že je podstatné, zda v zemi původu existuje systém účinné ochrany před takovou újmou. Žadatel se pak zásadně musí obrátit na orgány země původu, aby mu poskytly ochranu před jednáním soukromých osob, a teprve při její nedostupnosti je možné újmu ze strany soukromých osob považovat za významnou pro rozhodování o mezinárodní ochraně. Možno k tomu poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

57, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Zdejší soud pro doplnění uvádí též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, sp. zn. 5 Azs 7/2004: „*Pouhá nedůvěra občana ve státní instituce zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu.*“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, či usnesení téhož soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 172/2018-28, nebo ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 Azs 139/2019-61).

33. Žalobce nicméně v podané žalobě pouze obecně naznačil, že tamní veřejnoprávní orgány pro nedostatek důkazů nemohou lichvu aktivně stíhat, byť se o to snaží. Ohledně pomoci orgánů státu ve vztahu k možnému nebezpečí konkrétně ze strany jeho věřitele, však žalobce nic netvrdil. Žalovaný tak vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu i v této části (viz Informace MZV ze dne 21. 1. 2025, Vietnam – půjčky, úvěry a lichva). Námitka směřující k udělení doplňkové ochrany z důvodu, že by žalobci při návratu do Vietnamu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání tak soud shledal též nedůvodnou. Jinak řečeno, pouhé tvrzení žalobce o nebezpečí jeho pronásledování ze strany soukromé osoby rozhodně nenaplňovalo žádnou z forem mezinárodní ochrany.
34. K povšechné námitce dovolávající se udělení humanitárního azylu soud za daného stavu ve stručnosti poukazuje na judikaturu, která učinila právní závěr plynoucí z § 16 odst. 4 zákona o azylu, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení národního humanitárního azylu dle § 14 (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2025, č. j. 4 Azs 257/2024-26). Žalovaný se proto důvody pro udělení národního humanitárního azylu ani nemohl zabývat.
35. Závěrem pak soud pro úplnost zdůrazňuje, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů, a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (např. osobních) v zemi původu. Sám žalobce přitom ve věci vypověděl, že z Vietnamu vycestoval za prací do Rumunska už v roce 2019, přičemž do České republiky přijel za lepšími výdělky v roce 2021 a předmětnou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 31. 1. 2025. Udělení azylu lze však aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonných podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K tomu lze odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014-93, ve kterém bylo vysloveno, že „*dle ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem.*“
36. Lze tudíž shrnout, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, jakož ani v řízení před soudem, neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechna tvrzení žalobce ve spojení s podklady pro rozhodnutí, které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

si opatřil, přičemž tyto následně vyhodnotil a vztáhl je právě k situaci žalobce, na kterou logicky, řádně a v úplnosti reagoval.

37. Z výše uvedeného tak vyplývá, že soud neshledal porušení právních předpisů ani mezinárodních smluv a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů proto soud shledal podanou žalobu za nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem3 lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. července 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.